

Anbalagan a/l Murugesu lwn Pendakwa Raya

A

MAHKAMAH TINGGI (MELAKA) — RAYUAN JENAYAH NO MT
42H-10-02 TAHUN 2012

ABDUL KARIM PK

B

1 OKTOBER 2012

Prosedur Jenayah — Hukuman — Prinsip hukuman — Pertuduhan menyebabkan kecederaan parah dengan menggunakan batang besi — Kesalahan yang berat dan kejam — Peningkatan dalam perlakuan jenayah seperti ini — Sama ada kebencian dan perlindungan masyarakat perlu dipertunjukkan — Sama ada perayu harus dipisahkan dari keluarganya untuk jangka masa yang munasabah

C

D

Prosedur Jenayah — Rayuan — Rayuan terhadap hukuman — Sama ada mahkamah dalam rayuan akan mengganggu hukuman — Sama ada prinsip penghukuman yang salah digunakan — Sama ada hukuman terlampau berlebihan

E

Undang-Undang Jenayah — Kanun Keseksaan — s 326 — Rayuan terhadap hukuman lapan tahun penjara dengan dua kali sebatan — Perayu menyebabkan kecederaan parah ke atas anaknya dengan menggunakan batang besi — Perayu seorang pemabuk dan sering memukul anak-anaknya — Sama ada hukuman perlu diganggu

F

Perayu telah mengaku bersalah kepada pertuduhan menyebabkan kecederaan parah ke atas anaknya dengan menggunakan sebatang besi, satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah s 326 Kanun Keseksaan. Perayu telah membuat rayuan ini terhadap hukuman selama lapan tahun penjara dengan dua kali sebatan yang telah dijatuhkannya ke atasnya. Menurut isteri perayu ('SP1'), perayu bersifat ganas dan kehidupan tangga rumah mereka telah tidak lagi bahagia. Mereka sering bergaduh dan SP1 juga sering dipukul oleh perayu. Perayu dikatakan seorang pemabuk dan sering memarahi ahli keluarganya termasuk memukul anak-anaknya. Punca kejadian disebabkan oleh rasa syak oleh perayu ke atas mangsa yang dituduh telah tidur dengan SP1, ibunya. Mangsa telah dipukul dengan batang besi, seterika, botol, mangkuk kaca serta ditumbuk dan ditendang di kepala dan seluruh badan. Mangsa telah mengalami kecederaan parah dan telah dalam keadaan koma selama 12 hari.

G

H

I

Diputuskan, menolak rayuan:

- (1) Mahkamah dalam rayuan tidak akan mengganggu hukuman yang telah

- A diperintahkan oleh mahkamah perbicaraan kecuali dapat ditunjukkan bahawa mahkamah yang menjatuhkan hukuman itu telah menggunakan prinsip penghukuman dengan salah atau dalam keadaan sesuatu kes itu, hukuman berkenaan ternyata terlampau berlebihan (lihat perenggan 11); *Public Prosecutor v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256 dirujuk; *Public Prosecutor v Dato' Waad bin Mansor* [2005] 2 MLJ 101 dirujuk.
- B
- (2) Dengan perkembangan pesat dalam semua sektor, ekonomi dan sosial, di abad ke-21 ini telah menampakkan peningkatan dan keberanian dalam perlakuan jenayah-jenayah berat seperti ini. Kebencian masyarakat pada masa kini terhadap jenayah yang sedemikian perlu dipertunjukkan oleh mahkamah dengan lebih ketara melalui hukuman yang diperintahkan. Tahap kebencian ini tidak seharusnya statik (lihat perenggan 15); *Public Prosecutor v Jamaluddin bin Mohktar* [2006] 5 MLJ 446 dirujuk.
- C
- (3) Kesalahan yang dilakukan oleh perayu merupakan satu kesalahan yang berat dan kejam sekali. Dalam keadaan kes ini, kepentingan awam mengatasi kepentingan peribadi perayu. Dengan sikap ganasnya itu, dan demi menjaga keselamatan keluarga terutama anak-anaknya, perayu haruslah dipisahkan untuk jangka masa yang munasabah. Secara tidak langsung kepentingan masyarakat juga dapat dilindungi dan mereka yang bercenderungan untuk bersikap sedemikian akan dihalang daripada melakukannya (lihat perenggan 16–17).
- D
- (4) Hakim mahkamah sesyen ('HMS') telah mengambil kira faktor serta mengguna pakai prinsip-prinsip penghukuman yang betul. Berkenaan dengan tempoh penjara, prinsip am yang digariskan dalam kes *Mohamed Abdullah Ang Swee Kang v Public Prosecutor* [1988] 1 MLJ 167 juga telah mengaplikasikan oleh HMS. Tempoh hukuman yang dijatuhkan juga tidaklah terlampau berlebihan. Prinsip penghukuman telah diambil kira dan dipertimbangkan dengan betul oleh HMS terutamanya dalam memberi imbalan yang lebih kepada kepentingan awam daripada kepentingan peribadi perayu sendiri (lihat perenggan 18–20).
- E
- F
- G

[English summary]

- H The appellant had pleaded guilty to the charge of causing grievous hurt to his child with an iron rod, an offence punishable under s 326 of the Penal Code. The appellant filed the present appeal against the sentence of eight years imprisonment and two strokes of rotan which was made against him. According to the appellant's wife ('SP1'), the appellant was violent in nature and their married life was no longer a happy one. They often quarreled and SP1
- I was also frequently beaten by the appellant. The appellant was allegedly a drunkard and often berated his family including hitting his children. The cause of the incident was triggered by a sense of doubt which the appellant had on the victim that was alleged to be sleeping with SP1, his mother. The victim was beaten with an iron rod, iron, bottle, glass bowls and was punched and kicked

on the head and the whole body. The victim then suffered serious injuries and was in a coma for 12 days.

A

Held, dismissing the appeal:

- (1) An appellate court would not disturb the sentence ordered by the trial court unless it could be proven that the sentencing court had erred in applying the principles of punishment or in the circumstances of the case, the sentence appeared grossly excessive (see para 11); *Public Prosecutor v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256 referred; *Public Prosecutor v Dato' Waad bin Mansor* [2005] 2 MLJ 101 referred.
- (2) With the rapid development in all sectors, both economic and social, the 21st century saw the rise and audacity of the commission of serious crimes such as this. The society's abhorrence of such crimes should be made more visible by the court through the sentences ordered. The level of abhorrence should not be static (see para 15); *Public Prosecutor v Jamaluddin bin Mohktar* [2006] 5 MLJ 446 referred.
- (3) The offence committed by the appellant was very serious and cruel. In the circumstances of the case, the public interest prevailed against the personal interest of the appellant. With a habitual violence, and for the safety of his family, in particular his children, the appellant ought to be separated for a reasonable period of time. Indirectly, the interest of the society could also be safeguarded and those who are inclined to act as such would be prevented from doing so (see paras 16–17).
- (4) The sessions court judge ('SCJ') had taken into consideration and applied the correct principles of sentencing. In respect of the imprisonment term, the general principles outlined in the case of *Mohamed Abdullah Ang Swee Kang v Public Prosecutor* [1988] 1 MLJ 167 was also applied by the SCJ. The period of the sentence was also not grossly excessive. The sentencing principles had been taken into account and properly considered by the SCJ especially in giving more weight to the public interest rather than the appellant's own personal interests (see paras 18–20).]

B

C

D

E

F

G

Nota-nota

H

Untuk kes mengenai hukuman, lihat 5(1) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2012 Reissue) perenggan 4379–4480.

Untuk kes mengenai rayuan terhadap hukuman, lihat 5(1) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2012 Reissue) perenggan 225–235.

Untuk kes mengenai s 326 Kanun Keseksaan, lihat 4(2) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2012 Reissue) perenggan 1991–2001.

I

Kes-kes yang dirujuk

Annantan Subramaniam v PP [2007] 8 CLJ 1, MT (dirujuk)

- A *Bachik bin Abdul Rahman v PP* [2004] 2 MLJ 534; [2004] 2 CLJ 572, MR (dirujuk)
Fairuz Nizam bin Shueb v PP [2001] 5 MLJ 224, MT (dirujuk)
Mohamed Abdullah Ang Swee Kang v PP [1988] 1 MLJ 167, MA (dirujuk)
- B *Pendakwa Raya lwn Mohamad bin Tawakkal* [2013] 1 MLJ 759, MR (dirujuk)
PP v Jamaluddin bin Mohktar [2006] 5 MLJ 446; [2006] 6 CLJ 288, MT (dirujuk)
PP v Dato' Waad bin Mansor [2005] 2 MLJ 101; [2005] 1 CLJ 421, MP (dirujuk)
- C *PP v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256 (dirujuk)
PP v Md Rashid bin Harun [2000] 3 MLJ 503, MT (dirujuk)
PP v Roslan bin Imun [1999] 3 MLJ 659, MT (dirujuk)
Reg v JH Sargent (1975) 60 Cr App R74, MR (dirujuk)
- D *Sinniah Pillay v PP* [1992] 1 SLR 225, MR (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Kanun Keseksaan s 326

- E *Perayu membela diri sendiri.*
Haslida bt Ismail (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden/pendakwaan.

Abdul Karim PK:

- F
- G [1] Pada 16 Februari 2012 Anbalagan a/l Murugesu (perayu) telah mengaku bersalah kepada pertuduhan menyebabkan kecederaan parah ke atas anaknya dan telah disabitkan. Perayu telah dihukum selama lapan tahun penjara dengan dua kali sebatan. Dia merayu ke atas penghukuman tersebut atas alasan penghukuman itu terlampau berlebihan (*manifestly excessive*). Saya telah menolak rayuannya dan berikut merupakan alasan saya berbuat sedemikian.
- H [2] Perayu telah dipertuduh dengan pertuduhan seperti yang berikut:
- I Bahawa kamu, pada 14/7/2011 antara jam lebih kurang 12.30 pagi hingga 1.30 pagi, di dalam rumah No. 1708, Jalan 6, Taman Baiduri, Pulau Sebang, Daerah Alor Gajah, di dalam Negeri Melaka, telah mendatangkan cedera parah dengan menggunakan sebatang besi ke atas seorang lelaki India bernama Manimaran A/L Anbalagan KP: 940122-05-5027, berumur 17 tahun. Oleh yang demikian kamu telah melakukan kesalahan yang boleh dihukum di bawah seksyen 326 Kanun Keseksaan.

Perayu telah menukar pengakuannya kepada pengakuan bersalah setelah

isterinya, SP1, selesai memberi keterangan.

A

FAKTA YANG DIAKUI

[3] Peristiwa yang membawa kepada pertuduhan perayu dinyatakan dalam keterangan isterinya, SP1, dan fakta tambahan yang telah dibentangkan secara lisan oleh pihak pendakwaan setelah perayu menukar pengakuan tidak bersalahnya kepada pengakuan bersalah. Perayu mengakui akan kebenaran kesemua fakta tersebut.

B

[4] Episod yang menyayat hati ini bermula begini. Pada pukul 1.30 pagi, 14 Julai 2011 semasa berada di rumah adiknya, isteri perayu, SP1, telah menerima satu panggilan telefon yang mencemaskan daripada anaknya Subashini yang, dalam keadaan menangis dan panik, memaklumkan bahawa *anak sulungnya, Manimaran al Anbalagan, mangsa*, dipukul dengan teruk oleh ayah mereka, perayu. Setelah menguruskan beberapa tindakan yang perlu, dan setelah dimaklum oleh pihak polis, SP1 telah terus ke hospital Tampin, Negeri Sembilan. Setibanya di Hospital Tampin SP1 terus ke bilik kecemasan dan di situ mangsa dilihat terbaring di atas katil dalam keadaan koma tidak sedarkan diri (SP1 mengatakan seperti orang mati). Doktor kemudiannya memaklumkan bahawa mangsa perlu dihantar ke Hospital Seremban kerana mangsa dikatakan mengalami kesusahan bernafas serta mengalami sawan. Kepala mangsa juga dikatakan retak. Semasa di Hospital Tunku Ja'afar Seremban pula SP1 telah dengan cemasnya dimaklumkan lagi bahawa buah pinggang mangsa juga mengalami kecederaan teruk dan boleh membawa maut jika tidak rawat dengan segera. Atas permintaan oleh pihak hospital, SP1 merelakan apa jua yang harus dilakukan untuk merawat mangsa.

C

D

E

F

[5] Menyimpang seketika, SP1 telah berkahwin dengan perayu selama 18 tahun pada tarikh kejadian dan mempunyai lima orang anak di mana mangsa merupakan anak sulung mereka. Selepas empat tahun berkahwin kehidupan rumah tangga mereka telah tidak lagi bahagia. Mereka sering bergaduh dan SP1 sering dipukul oleh perayu. Perayu dikatakan seorang pemabuk dan sering memarahi ahli keluarganya termasuk memukul anak-anaknya. Tidak tahan dengan sikap perayu itu, SP1 telah membuat tiga laporan polis mengadu tentang dirinya dipukul oleh perayu. Oleh kerana tidak lagi tenteram dengan keadaan rumah tangganya, SP1 telah keluar dari rumah tempat kejadian seperti dinyatakan dalam pertuduhan di atas dan tinggal dengan adiknya di Taman Indah. Pada malam kejadian tersebut, semua anaknya tinggal dengan perayu di rumah berkenaan.

G

H

I

[6] Kembali ke naratif peristiwa utama, siasatan menunjukkan punca kejadian disebabkan oleh syak oleh perayu ke atas mangsa yang dituduh telah tidur dengan SP1, ibunya. Mangsa telah dipukul dengan teruk kerana tidak

- A mengaku tentang tuduhan tersebut namun atas nasihat adik-adiknya (yang ada bersama ketika itu, kerana tidak sampai hati dengan keadaan abangnya itu), mangsa terpaksa mengaku. Bagaimanapun pengakuan tersebut mengeruhkan lagi keadaan di mana mangsa terus dipukul sehingga tidak sedarkan diri.
- B [7] Siasatan selanjutnya menunjukkan mangsa dipukul dengan *sebatang besi*, seterika, botol sos, mangkuk kaca serta ditumbuk dan ditendang di kepala dan seluruh badan. Mangsa telah mengalami antara lain kecederaan berikut:
- C (a) *alleged assault with traumatic brain injury*;
(b) *acute kidney injury secondary rhabdomyolysis*;
(c) *acute pulmonary oedema*;
(d) *resolved hyperkalemia secondary acute kidney injury*;
- D (e) *newly diagnosed hypertension*; dan
(f) *covered for aspiration pneumonia*.
- E [8] Akibat daripada kecederaan tersebut mangsa telah dalam keadaan koma selama 12 hari dan berada di hospital selama 14 hari. Rawatan yang telah diberikan kepada mangsa antaranya termasuk:
- F (a) *cerebral protection*;
(b) *intubation, extubation, BIPAP, reintubation, extubation*;
(c) *haemodialysis*;
(d) *insulin chase*; dan
(e) *referral to social welfare*.
- G (lihat lanjut laporan perubatan eksh P7).
- H [9] SP1 mengesahkan sehingga ke tarikh perbicaraan anak sulungnya itu, mangsa, sudah lagi tidak seperti dahulu. Mangsa tidak boleh membuat kerja berat, selalu sangat pening kepala dan sakit pinggang belakang. Mangsa masih mendapat rawatan susulan untuk sakit kepala dan buah pinggangnya.

ALASAN PERAYU

- I [10] Dalam rayuannya, perayu memohon agar hukuman kepenjaraan dan sebatan yang dijatuhkan ke atasnya dikurangkan. Menurut perayu perangai anak-anaknya perlu dikawal. Pelbagai cara telah dilakukan termasuk membuat laporan polis bagi tujuan tersebut. Dengan itu dia merayu agar kedua-dua hukuman tersebut dikurangkan seringan-ringannya.

PRINSIP PENGHUKUMAN DAN PERANAN MAHKAMAH DALAM RAYUAN

[11] Dalam mempertimbangkan rayuan ini saya menyedari bahawa mahkamah dalam rayuan (*appellate court*) tidak akan mengganggu dengan hukuman yang telah diperintahkan oleh mahkamah yang menjalan perbicaraan (*trial court*) kecuali dapat dipertunjukkan bahawa mahkamah yang menjatuhkan penghukuman itu telah menggunakan prinsip penghukuman dengan salah atau dalam keadaan sesuatu kes itu, hukuman berkenaan ternyata terlampau berlebihan. Lihat *Public Prosecutor v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256; *Public Prosecutor v Dato' Waad bin Mansor* [2005] 2 MLJ 101; [2005] 1 CLJ 421.

[12] Bagi membuat penilaian sama ada mahkamah yang menjalankan perbicaraan kes ini telah mengguna pakai prinsip penghukuman yang betul, amat sesuai dan ketepatan sekali dimulakan dengan kes *locus classicus* tentang prinsip penghukuman. Dalam kes *Reg v JH Sargent* (1975) 60 Cr App R74, Mahkamah Rayuan di England menyatakan:

Those classical principles are summed up in four words retribution, deterrence, prevention and rehabilitation. Any judge who comes to sentence ought always to have those four classical principles in mind and to apply them to the facts of the case to see which of them has the greatest important in the case with which he is dealing.

[13] Prinsip am di atas telah diterima pakai dalam kes *Public Prosecutor v Jamaluddin bin Mohktar* [2006] 5 MLJ 446; [2006] 6 CLJ 288 di mana YA Zaharah Ibrahim JC (sepertimana YA ketika itu) telah mengulas dengan begitu jelas seperti yang berikut:

Retribution

(20) In respect of retribution, His Lordship Lawton CJ said (as quoted in *Dato' Waad's* case):

There is, however, another aspect of retribution which is frequently overlooked: it is that society, through the courts, must show its abhorrence of particular types of crimes, and the only way in which the courts can show this is by the sentences they pass. The courts do not have to reflect public opinion. On the other hand courts must not disregard it. Perhaps the main duty of the court is to lead public opinion.

(21) The degree of abhorrence with which a society views certain crimes is not static. This is evident from the punishments provided for such crimes in the laws passed by society's representatives in the legislature.

Deterrence, Prevention and Rehabilitation

(24) On deterrence, His Lordship said:

A There are two aspects of deterrence: deterrence of the offender and deterrence of likely offenders. Experience has shown over the years that deterrence of the offender is not a very useful approach, because those who have their wits about them usually find the closing of prison gates an experience which they do not want again. If they do not learn that lesson, there is likely to be a high degree of recidivism anyway. So far as deterrence of others is concerned, it is the experience of the courts that deterrent sentences are of little value in respect of offences which are committed on the spur of the moment, either in hot blood or in drink or both. Deterrent sentences may well be of considerable value where crime is premeditated. Burglars, robbers and users of firearms and weapons may very well be put off by deterrent sentences.

C (25) On prevention, His lordship said:

D Unfortunately it is one of the facts of life that there are some offenders for whom neither deterrence nor rehabilitation works. They will go on committing crimes as long as they are able to do so. In those cases the only protection which the public has is that such persons should be locked up for a long period.

(26) On rehabilitation, His Lordship said:

E Finally, there is the principle of rehabilitation. Some 20–25 years ago there was a view abroad, held by many people in executive authority, that short sentences were of little value, because there was not enough time to give in prison the benefit of training. That view is no longer held as firmly as it was. This young man does not want prison training. It is not going to do him any good. It is his memory of the clanging of prison gates which is likely to keep him from crime in the future.

F (27) To my mind, the four classical principles taken together balance public interest and the interest of the offender. It is in the public interest that society's abhorrence of the crime committed be reflected in the punishment meted out is such that the offender and others are deterred from committing similar or other offences.

G [14] Dalam kes *Pendakwa Raya lwn Mohamad bin Tawakkal* [2013] 1 MLJ 759, (Mahkamah Rayuan No S-05–422 Tahun 2010), Mahkamah Rayuan telah, di samping memberi penekanan kepada keadaan di mana kepentingan awam boleh mengatasi kepentingan peribadi seseorang yang dituduh, menjelaskan lagi imbalan yang dimaksudkan seperti yang berikut:

I Di dalam kes ini mahkamah perlu seimbangkan ciri 'deterrence' dengan ciri 'rehabilitation' di dalam mengenakan hukuman yang setimpal dan berpatutan — 'to strike a right balance between the two'. Sesuatu hukuman yang berciri 'deterrence' bukan sahaja menghalang OKT daripada mengulangi kesalahannya di masa hadapan, tetapi juga perlu menghalang orang lain daripada melakukan kesalahan yang sama; manakala hukuman yang berciri 'rehabilitation' bertujuan untuk memulihkan OKT menjadi orang yang baik dan dapat diterima oleh masyarakat selepas menjalani hukuman berkenaannya. Dalam pada itu kepentingan kaum keluarga si mati perlu juga diambil kira.

Keselamatan masyarakat (*public safety*) perlu juga diambil kira. Kesalahan yang dilakukan oleh OKT di dalam kes ini, sedikit sebanyak telah menyebabkan 'anxiety and fear' di kalangan masyarakat terutamanya masyarakat setempat.

A

[15] Diperhatikan prinsip am di atas telah dan perlu diperkembangkan mengikut kehendak semasa. Dengan perkembangan pesat dalam semua sektor, ekonomi dan sosial, di abad ke-21 ini telah menampakkan peningkatan dan keberanian dalam perlakuan jenayah-jenayah berat seperti ini. Kebencian masyarakat pada masa kini terhadap jenayah yang sedemikian perlu dipertunjukkan oleh mahkamah dengan lebih ketara melalui hukuman yang diperintahkan. Tahap kebencian ini tidak seharusnya statik (lihat kes *Jamaluddin bin Mohktar*, di ms 451(MLJ); 293(CLJ), perenggan 21).

B

C

PANDANGAN MAHKAMAH

[16] Tidak dapat dinafikan kesalahan yang dilakukan oleh perayu merupakan satu kesalahan yang berat dan kejam sekali. Tindakannya merupakan satu perbuatan pengecut. Lebih-lebih lagi ke atas anaknya sendiri! Anak sulungnya, mangsa, dipukul tanpa simpati dengan sebatang besi dan menyebabkan kecederaan yang amat serius dan boleh membawa maut. Perayu seharusnya dapat mengawal emosinya dan dapat bersikap dengan lebih matang agar tidak melepaskan geram terhadap isteri dan masalah peribadinya ke atas anak-anaknya sendiri. Dia seharusnya memberi perlindungan yang jitu kepada kesihatan dan keselamatan anak-anaknya bukan sahaja daripada anasir negatif luaran malahan dalaman juga. Daripada fakta kes yang telah dibentangkan, dan diakui kebenarannya oleh perayu, amat jelas sekali perangai ganasnya tidak dapat lagi dikawal sehingga menyebabkan anaknya hampir menemui maut. Kecederaan serta trauma peristiwa itu akan ditanggung oleh mangsa di sepanjang hayatnya.

D

E

F

[17] Dalam keadaan kes yang dibentangkan, kepentingan awam mengatasi kepentingan pribadi perayu. Dengan sikap ganasnya itu, dan demi menjaga keselamatan keluarga terutama anak-anaknya, perayu haruslah dipisahkan untuk jangka masa yang munasabah. Secara tidak langsung kepentingan masyarakat juga dapat dilindungi dan mereka yang bercenderungan untuk bersikap sedemikian akan dihalang daripada melakukannya. Diharapkan hukuman yang dijatuhkan bukan sahaja menjadi pengajaran kepada perayu sendiri malahan kepada mereka yang mempunyai kecenderungan sedemikian.

G

H

[18] Saya telah membaca alasan penghakiman hakim mahkamah sesyen yang bijaksana dan mendapati beliau telah mengambil kira faktor serta mengguna pakai prinsip-prinsip penghukuman yang betul.

I

[19] Berkenaan dengan tempoh kepenjaraan, prinsip am yang digariskan

- A dalam kes *Mohamed Abdullah Ang Swee Kang v Public Prosecutor* [1988] 1 MLJ 167 juga telah applikasikan oleh hakim sesyen yang bijaksana. Tidak dapat dinafikan juga kes-kes di bawah s 326 ini dianggap sebagai kesalahan yang berat dan kebencian masyarakat ke atasnya telah dijelmakan melalui hukuman maksimum 20 tahun serta dengan sebatan. Kedudukan ini telah turut diperjelaskan dalam keputusan-keputusan mahkamah dalam kes-kes antaranya seperti *Sinniah Pillay v Public Prosecutor* [1992] 1 SLR 225, kes simbahan asid dan menyebabkan mangsa meninggal — sepuluh tahun; *Public Prosecutor v Roslan bin Imun* [1999] 3 MLJ 659, menyebabkan kecederaan teruk kerana menyula kanak-kanak berumur 12 tahun dengan sebatang kayu — 20 tahun penjara dan 20 sebatan; *Public Prosecutor v Md Rashid bin Harun* [2000] 3 MLJ 503 (kes simbahan asid dan dihukum sepuluh tahun penjara); *Fairuz Nizam bin Shueb v Public Prosecutor* [2001] 5 MLJ 224 (lima tahun penjara); dan *Annantan Subramaniam v Public Prosecutor* [2007] 8 CLJ 1 (senjata pisau jenis *rambo*, lapan tahun penjara dan lapan sebatan). Di sini perayu boleh dianggap bernasib baik kerana pengakuan salahnya telah diambil kira dalam menentukan tempoh masa hukuman kepenjaraannya walaupun jika dipandukan daripada kes-kes *Bachik bin Abdul Rahman v Public Prosecutor* [2004] 2 MLJ 534; [2004] 2 CLJ 572, dan *Pendakwa Raya lwn Mohamad bin Tawakkal*, pengakuan tersebut boleh mempunyai nilai yang rendah atau tidak bernilai langsung jika hendak diimbangkan dengan kepentingan awam dalam kes ini. Bagaimanapun saya tidak menganggap tindakan tersebut terjumlah kepada satu kesilapan yang boleh menjejaskan kemunasabahan penghukuman yang telah diperintahkan oleh hakim sesyen yang bijaksana itu.
- F [20] Saya juga berpendapat bahawa tempoh hukuman yang dijatuhkan juga tidaklah terlampau berlebihan. Seperti dibayangkan di atas, prinsip penghukuman sepertimana digariskan dalam kes-kes yang dirujuk telah diambil kira dan dipertimbangkan dengan betul oleh hakim sesyen yang bijaksana terutamanya dalam memberi imbalan yang lebih kepada kepentingan awam daripada kepetingan pribadi perayu sendiri.
- G

KESIMPULAN

- H [21] Berdasarkan premis-premis di atas, saya menolak rayuan yang dikemukakan oleh perayu dan mengekalkan keputusan serta penghukuman yang diperintahkan oleh hakim sesyen yang bijaksana.

Rayuan ditolak.

I

Dilaporkan oleh Kanesh Sundrum